

ΓΑΪΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

ΡΩΜΑΪΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΚΑΙ ΣΚΗΝΗΝ ΜΙΑΝ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΓΑΪΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

ΠΑΥΛΙΝΑ, ἐρωμένη αὐτοῦ.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰῶνισαν τῶν ἀνακτόρων τοῦ Καλιγόλα. Τράπεζα ἐξ ἐλέφαντος εἰς τὸ μέσον· ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀγαλμάτιον χρυσοῦν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τέσσαρα ἀργυρᾷ ἀγγεῖα εἰκονίζοντα σειρῆνας. Ἐπὶ τῶν τοίχων φαίνονται ἡ πάνδημος, ἡ οὐρανία καὶ ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶναι ἐξηπλωμένος ἐπὶ δέρματος τίγρεως καὶ παίζει μὲ τὴν κόμην τῆς Παυλίνας, ἣτις στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Καλιγόλα.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

ὨΡΑΙΑ κεφαλὴ, ἀναμφισβητῶς καλλίστη (θεωρεῖ περιπαῶς τὴν Παυλίαν καὶ σιωπᾷ· αἴφνης ἀνακαγχάζει).

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Διατί γελᾷς, Γάϊε;

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Σκέπτομαι ὅτι δι' ἐνὸς βλέμματός μου ἡ ὦραία αὕτη κεφαλὴ δύναται γὰρ πέσῃ νεκρά.

ΠΑΥΛΙΝΑ (ἀνατινασσομένη).

Καῖσαρ· μ' ἐμπνέεις φρίκην· τὸ αἷμα, τὸ αἷμα σκέπτεσαι πάντοτε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ὥραιότερας στιγμὰς τοῦ βίου σου. Μ' ἐμπνέεις τρόμον, Γαῖε.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Τὸ γνωρίζω· ἐμπνέω τρόμον καὶ οὐδεὶς μὲ ἀγαπᾷ, οὐδὲ σὺ Παυλίνα (σιωπὴ) εὗγε· (καγχάζει) οὐδὲ σύ (ἀνεγείρεται καὶ περιπατεῖ ἀτάκτως).

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Καῖσαρ, Καῖσαρ, εἶσαι ἄδικος· σέ ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ σέ φοβοῦμαι· σέ ἀγαπῶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐπιζυμῶ καὶ νὰ φονευθῶ κατὰ διαταγὴν σου· ἀλλ' ἄφες τοῦλάχιστον ν' ἀπολεύσωμεν ἡσυχῶς βραχεῖαν εὐδαιμονίαν.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ (ἵσταται ἐνώπιον αὐτῆς).

Σίγα Παυλίνα· μὴ ψεύδῃ· ἐνέπνευσα τρόμον μόνον πάντοτε, καί. . .

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Καί;

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Χαίρομαι δι' αὐτό. Ὁ κόσμος ὅλος ἔρπει ἐνώπιόν μου ἄκων· λατρεύει τὰ ἀγάλματά μου, θύει εἰς αὐτά, ἐπικαλεῖται τὸν θεὸν Γαῖον καὶ πίπτει πρηνῆς ἅμα ἐμφανισθῶ. Τινὲς ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστω μὲ ἀποκαλοῦσι μωρόν, καὶ τοῦτο λέγοντες θέτουσιν τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμόν, φοβούμενοι μὴ ἤδη ἀπεκόπη. Ἐγὼ παράφρων! Ἀλλὰ τότε τί εἶναι οἱ ἔρποντες ἐνώπιόν μου; (Παραρηρεῖ τὸ δέρμα τῆς τίγρεως.) Εἶδες εἰς τοὺς ἵπποδρόμους τίγριν;

ΠΑΥΛΙΝΑ (δακρύουσα).

Καῖσαρ!

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Μὴ δακρύεις· δὲν μὲ συγκινοῦσι τὰ δάκρυα, ἀφοῦ δὲν μὲ
ταράσσει τὰ αἶμα.

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Δὲν ἔχεις καρδίαν, Καῖσαρ.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Παιδιόθεν δύο πράγματα ἐπροσπάσθησα νὰ καταστρέψω
ἐν ἐμοί, τὴν εὐαισθησίαν καὶ τὴν ἐλπίδα. Τὴν εὐαισθησίαν,
διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ ἐξομοιοῦται πρὸς νήπιον ἢ πρὸς
γυναῖκα, ἥτις εἶναι ὁ μέγας καὶ πάντοτε παρὼν ἐχθρὸς
τοῦ ἀνδρώπου, σκιάζων πᾶσαν χαρὰν, καταστρέφων πᾶσαν
εὐθυμίαν, δηλητηριάζων πᾶσαν ἡδονήν. Τὴν ἐλπίδα, ἥτις
παραμυθεῖ πρὸς στιγμὴν ἀλλὰ πάντοτε ἀπατᾷ καὶ ἐξε-
λέγχεται ματαία. Ἡ ἐλπίς εἶναι ὁ κόλαξ τῶν δυστυχῶν.
Ἐπάλαισα ἀλλὰ ἐνίκησα, δὲν εἶμαι πλέον εὐαίσθητος, δὲν
ἔχω πλέον ἐλπίδας.

ΠΑΥΛΙΝΑ (διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν).

Καῖσαρ, ἀναχωρῶ.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Μεῖνε, ἡ νύξ αὐτὴ εἶναι νύξ ἐρώτων· ἡ εὐαισθησία δὲν
ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ κάλλους.

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Νύξ παραδόξων ἐρώτων, ἀληθῶς.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Καὶ πῶς, θέλεις ὁ Γάιος νὰ ὁμιλῇ τρυφερότητας; Ἀλλὰ
δὲν ἐσβέσθη ὁ ἥλιος εἰσέτι (ἀσπάζεται τὴν Παυλίαν).

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Ἡ ἀθυμία ἐξέλιπε; Κάσθησε πλησίον μου· κύψε νὰ σω-
πεύσω τὴν ταλαίπωρον αὐτὴν κεφαλὴν.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Μὴ κρύπτεις ἐγχειρίδιον;

ΠΑΥΛΙΝΑ (κάτωχρος).

Καῖσαρ, παραληρεῖς ἀπόψε.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Ποσῶς εἶμαι ὅπως πάντοτε. Καὶ τί φυσικώτερον ἢ εἰμαρμένη δι' ἐμοῦ πατάσσει τὴν Ῥώμην, δὲν δ' αὖ πατάξῃ καὶ ἐμέ ἐπὶ τέλους;

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Ἄλλ' ὅχι δι' ἐμοῦ· παραληρεῖς, Γάϊε.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ (μειδιῶν).

Μὴ ψεύδου, Παυλίνα· ἢ ἂν λέγεις ἀλήθειαν, παῦσε νὰ μὲ ἀγαπᾷς· δὲν τὸ θελω. Ἦδη τοῦλάχιστον εἶμαι μόνος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐγὼ καὶ τὸ ἐγκλημα, τὸ ἐγκλημα καὶ ἐγώ. Εἶμαι μόνος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ μόνον ἐμαυτὸν βλέπω. Ἄλλ' ἂν ἄλλη ὑπαρξίς συνδεθῇ στενῶς δι' ἀγάπης μετ' ἐμοῦ; ὦ! δειλιά τὸ θερίον. Ἐν ᾧσιν Παυλίνα.

ΠΑΥΛΙΝΑ (ψάλλουσα).

Ο ἀετὸς εἰς τ' οὐρανοῦ ἱπτάμενος τὰ πλάτη
ἔχει τὰ ὄρει φωλεάν, ἔχει τὰ ὕψη θρόνον·
μ' ἐν βλέμμα του καταμετρεῖ ἐκτεταμένα κράτη
καὶ φεύγουσι τ' ἄλλα πτηνὰ καὶ εἰς τὴν σκιάν του μόνον.

Ἀλλὰ ἐν μέσῳ φωλεᾶς ἐκ δροσερῶν ἀνθέων
ψάλλει παιδρὰ τ' ἀηδὼν τὸ ᾠσμα τῆς καρδίας,
ἐν μόνον ἔχει αἶσθημα ἀκμάζον καὶ γενναῖον,
τὸν ἔρωτα, καὶ ἀγρυπνεῖ ἐκ τῆς περιπαθείας.

Ἄν ἔχεις, Καῖσαρ, σύμβολον τὸν ἀετὸν, προκρίνω
τὸ σύμβολον διακαοῦς ἐρώτων ἁρμονίας·
ἂν ἵναι τοῦτο ἀσπενές, εἶναι βαρὺ ἐκείνο
καὶ προτιμῶ τὴν χάριτα μετὰ τῆς ἀσπενείας.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Βεβαίως, διότι εἶσαι γυνή. Ἀλλὰ δὲν μὲ τέρπουσι τα
ἄσματα, μὲ τέρπουσιν οἱ φυσικοὶ στεναγμοί. Ἐλθέ πλησίον
μου, Παυλίνα.

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Ἀκούω θρήνους εἰς τὴν ὁδόν.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ.

Ναί, ναί· ἀπάγουσί τινα εἰς θάνατον· εὐτυχὴς αὐτός,
ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες διότι ἀποθνήσκει· δι' ἐμὲ
οὐδεὶς θά θρηνήσῃ.

ΠΑΥΛΙΝΑ.

Τίς πταίει;

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ (λαμβάνει ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ ἀγαλμάτιον αὐτοῦ).

Ταλαίπωρε Γαῖε, κατήντησες νὰ φθονῇς τὴν τύχην τῶν
καταδίκων!

ΠΑΥΛΙΝΑ :

(σπεύδουσα πρὸς αὐτὸν καὶ ἀσπάζομένη τοὺς ὀφθαλμούς του).

Δὲν εἶσαι κακὸς ὅσον νομίζεις, Καῖσαρ· ἡ τίγρις δὲν
δακρύει· ὦ γαλήνης ἔχει ἀνάγκην ἡ τεταραγμένη αὐτὴ καρ-
διά· ἐλθέ, ἐλθέ πλησίον μου· ἂν ἡδυνάμην νὰ σ' ἐμπνεύσω
θάβρος, Γαῖε, ἂν ἡδυνάμην νὰ ἐγείρω ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὴν
πρὸς ἐμὲ πεποίθησιν· θὰ ἐγίνεσο καὶ συ εὐτυχής, καὶ ἐγώ,
καὶ πάντες.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ

(ἀσπάζεται τὴν χεῖρά της, τὴν παρατηρεῖ περιπαῶς καὶ σιωπᾷ).

ΠΑΥΛΙΝΑ

(ἀνασύρουσα τὰς τρίχας τοῦ τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ πιπτούσας).

Τί σκέπτεσαι;

ΚΛΙΓΟΛΑΣ.

“Ὅτι ἡ ὀραία αὐτὴ κεφαλὴ δύναται δι’ ἐνὸς νεύματός
μου νὰ πέσῃ.

Δ. Παπαρρηγόπουλος.
